

Arrest

**nr. 109 266 van 6 september 2013
in de zaak RvV X**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. VAN DER HASSELT
Leuvensesteenweg 775
1140 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Syrische nationaliteit te zijn, op 24 mei 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 april 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 augustus 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 augustus 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. VAN DER HASSELT en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X en X, die verklaren van Syrische nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen het Rijk binnengekomen op 27 december 2012 en hebben zich op dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekers op 7 januari 2013 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekers werden gehoord op 25 februari 2013.

1.3. Op 24 april 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden op 24 april 2013 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

Aangaande X:

"A. Feitenrelaas

U bezit de Syrische nationaliteit en bent afkomstig uit de stad Aleppo, gelegen in de gelijknamige provincie in Syrië. U bent Armeniër van etnische origine en hangt het christelijk-orthodoxe geloof aan.

In 2011 kwamen verspreid over heel Syrië mensen op straat om te betogen tegen het regime. Deze betogingen werden door de veiligheidsdiensten beantwoordt met geweld. Hierop grepen de opstandelingen naar wapens en braken er op verschillende plaatsen in Syrië gevechten uit.

Sinds de zomer van 2012 is ook Aleppo in de ban van dit geweld. Toen de stad door het leger werd gebombeerd ging u samen met uw vrouw, Anahit Rushtunyan (CG: 12/23212/B; OV: 7.631.747), schuilen in de kerk van St-Krikor. Toen u van één van uw kinderen vernam dat uw huis tijdens dergelijke bombardementen vernield was geraakt, besloot u samen met uw vrouw het land te ontvluchten. Op 24 december 2012 trokken jullie naar Turkije. Op 26 december 2012 kwam u aan in België, waar u één dag later asiel aanvraagde.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in uw administratieve dossier, stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling noch de subsidiaire beschermingsstatus op grond van het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a, b en c kan toekennen omdat u de aangehaalde feiten, die de basis zouden vormen voor een risicoanalyse in het licht van deze statussen, niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voor het onderzoek van uw vluchtmotieven werd niet alleen rekening gehouden met de verklaringen die u doorheen uw asielprocedure heeft afgelegd, maar werden ook de gegevens uit het administratieve dossier, de algemeen bekende gegevens over uw land van herkomst en alle dienstige stukken in overweging genomen.

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft weten te maken afkomstig te zijn uit Syrië.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u geen enkel bewijsstuk hebt neergelegd ter ondersteuning van uw asielrelaas. Ook uw verklaringen over de identiteitsdocumenten die u in Syrië al dan niet in uw bezit zou hebben gehad, kunnen niet overtuigen. Zo verklaarde u dat u een Syrisch paspoort had dat is achtergebleven bij uw kinderen. U zou dit paspoort één keer hebben vernieuwd (CGVS, p. 3). Toen u werd gevraagd waar u uw paspoort had vernieuwd, verklaarde u dat uw zonen zich bezighielden met uw officiële documenten (CGVS, p. 9). Verder vermoedde u dat u een familieboekje had, maar u wist dit niet zeker (CGVS, p. 3). U kon zich evenmin herinneren of u een identiteitskaart had (CGVS, p. 9). Ook uw vrouw verklaarde dat ze in Syrië in het bezit was geweest van een paspoort. Ze verklaarde dat ze dat paspoort ergens in een consulaat had gekregen, maar kon zich vreemd genoeg niet meer herinneren waar dat consulaat zich bevond. Hiernaar gevraagd kon ze zich zelfs niet meer voor de geest halen in welke wijk dat consulaat gesitueerd is (CGVS 12/23212/B, p. 6).

Verder is het niet geloofwaardig dat u heel uw leven in Syrië zou hebben gewoond zonder Arabisch te spreken (CGVS, p. 4). Het is immers zo dat Arabisch de standaardtaal bij uitstek is in Syrië om te kunnen communiceren met de overheid. Bovendien kan uw verklaring dat u geen Arabisch spreekt omdat u niet veel contacten had met de Arabieren, moeilijk in overeenstemming worden gebracht met de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal. Daaruit blijkt immers dat Arabisch een courante taal is voor de Armeense gemeenschap in Aleppo. Uit deze informatie blijkt tevens dat Arabisch naast Armeens een verplichte leertaal is op de Armeense scholen in Syrië. Bijgevolg is het volstrekt ongeloofwaardig dat u ondanks een scholing van zes jaar in een Armeense school in Syrië, geen notie van het Arabisch zou hebben en u zelfs niet weet hoe uw naam in het Arabisch wordt geschreven (CGVS, p. 5 en 8). Hierbij dient nog te worden opgemerkt dat u verklaarde dat uw vader het Arabisch wel machtig was (CGVS, p. 8).

Voorts legden zowel u als uw vrouw tegenstrijdige verklaringen af over jullie verblijfplaatsen in Syrië. Zo liet u tijdens uw asielaanvraag op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) optekenen dat u van uw geboorte in 1949 tot in 2008 in de stad Kamishli op nummer 27 hebt gewoond, waarna u verhuisde naar Aleppo waar u op een onbekend adres woonde (Verklaring DVZ, vraag 11). U verklaarde toen ook dat u in 1975 getrouwd bent in Kamishli (Verklaring DVZ, vraag 15). Tijdens haar asielaanvraag liet uw vrouw eveneens optekenen dat jullie in 1975 getrouwd zijn in Kamishli, maar verklaarde ze dat ze

daar gewoond heeft van 1976 tot **2010**, waarna jullie naar Aleppo zouden zijn verhuisd (Verklaring DVZ 12/23212/B, vraag 11 en 15). Bovendien verklaarde ze dat jullie in Kamishli op **nummer 5** hebben gewoond (Verklaring DVZ 12/23212/B, vraag 11).

Tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal legde u evenwel totaal andere verklaringen af over uw woonplaats. Zo gaf u aan dat u Kamishli hebt verlaten toen u twee jaar oud was en stelde u dat u sindsdien in Aleppo hebt gewoond. Van 1976 tot aan uw vertrek naar België zou u steeds op hetzelfde adres hebben gewoond, meer bepaald op nummer vijf in de straat Almaná, gelegen in de wijk Midan. U zou Kamishli nog een paar keer hebben bezocht toen u op bezoek ging bij uw tantes (CGVS, p. 3-4). U verklaarde tevens dat u in Aleppo bent getrouwd (CGVS, p. 7). Toen u erop werd gewezen dat deze verklaringen totaal niet overeenkwamen met wat u op de DVZ had gezegd, opperde u dat er toen een misverstand was gebeurd of dat u zich toen misschien had vergist (CGVS, p. 4). Het is evenwel weinig aannemelijk dat iemand zich op een dergelijk fundamentele wijze zou vergissen over zijn woonplaats en de stad waar hij getrouwd is. Deze vaststelling is des te opmerkelijker aangezien ook uw vrouw zich klaarblijkelijk over deze zaken heeft vergist. Zo verklaarde zij in tegenstelling tot haar verklaringen op de DVZ dat ze nooit in Kamishli had gewoond en dat jullie in Aleppo waren getrouwd (CGVS, p. 3-4). Dat zowel u als uw vrouw op de DVZ een volledig andere woonplaats hebben opgegeven dan tijdens jullie gehoor op het CGVS, zet de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder op de helling.

Hierbij dient nog te worden opgemerkt dat uw kennis over uw geboorteregio bijzonder beperkt is. U gaf aanvankelijk correct aan dat Kamishli zich vlak tegen de Turkse grens bevindt. Echter, gevraagd naar de provincie waarin Kamishli ligt, verklaarde u dat u dit niet zo goed meer wist, maar dat het een groot dorp is dat bij Aleppo hoort (CGVS, p. 3). Uit informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal blijkt evenwel dat Kamishli in de provincie Al-Hasakah ligt, in het uiterste noordoosten van Syrië, terwijl Aleppo helemaal in het westen van Syrië gesitueerd is. Beide provincies worden van elkaar gescheiden door de provincie Ar Raqqah. Dat u zelfs niet kunt meedelen in welke provincie u bent geboren, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweerde herkomst. Ten slotte dient nog te worden opgemerkt dat uw vrouw verklaarde dat haar ouders in een weeshuis in Aleppo waren geplaatst en dat ze elkaar daar hebben ontmoet, maar vreemd genoeg niet bleek te weten om welk weeshuis het precies ging (CGVS 12/23212/B, p. 4).

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof meer worden gehecht aan uw beweerde herkomst uit Syrië. Bijgevolg kan er logischerwijs evenmin nog geloof worden gehecht aan uw problemen waardoor u Syrië zou hebben verlaten.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

Aangaande X

“A. Feitenrelaas

U bezit de Syrische nationaliteit en bent afkomstig uit de stad Aleppo, gelegen in de gelijknamige provincie in Syrië. U bent Armeniër van etnische origine en hangt het christelijk-orthodoxe geloof aan.

In 2011 kwamen verspreid over heel Syrië mensen op straat om te betogen tegen het regime. Deze betogingen werden door de veiligheidsdiensten beantwoordt met geweld. Hierop grepen de opstandelingen naar wapens en braken er op verschillende plaatsen in Syrië gevechten uit.

Sinds de zomer van 2012 is ook Aleppo in de ban van dit geweld. Toen de stad door het leger werd gebombeerd ging u samen met uw man, Tigran Rshtunyan (CG: 12/23212; OV: 7.631.747), schuilen in de kerk van St-Krikor. Toen jullie van één van jullie kinderen vernamen dat jullie huis tijdens dergelijke bombardementen vernield was geraakt, besloten jullie het land te ontvluchten. Op 24 december 2012 staken jullie de grens met Turkije over. Op 26 december 2012 kwam u aan in België, waar u één dag later asiel aanvraagde.

B. Motivering

Er dient opgemerkt te worden dat u uw asielaanvraag baseert op de motieven die door uw echtgenoot, Tigran Rshtunyan, werden aangehaald.

In zijn asiëldossier werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

Zijn beslissing luidt als volgt:

“Na grondig onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in uw administratieve dossier, stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling noch de subsidiaire beschermingsstatus op grond van het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a, b en c kan toekennen omdat u de aangehaalde feiten, die de basis zouden vormen voor een risicoanalyse in het licht van deze statussen, niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voor het onderzoek van uw vluchtmotieven werd niet alleen rekening gehouden met de verklaringen die u doorheen uw asielprocedure heeft afgelegd, maar werden ook de gegevens uit het administratieve dossier, de algemeen bekende gegevens over uw land van herkomst en alle dienstige stukken in overweging genomen.

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft weten te maken afkomstig te zijn uit Syrië.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u geen enkel bewijsstuk hebt neergelegd ter ondersteuning van uw asielaanvraag. Ook uw verklaringen over de identiteitsdocumenten die u in Syrië al dan niet in uw bezit zou hebben gehad, kunnen niet overtuigen. Zo verklaarde u dat u een Syrisch paspoort had dat is achtergebleven bij uw kinderen. U zou dit paspoort één keer hebben vernieuwd (CGVS, p. 3). Toen u werd gevraagd waar u uw paspoort had vernieuwd, verklaarde u dat uw zonen zich bezighielden met uw officiële documenten (CGVS, p. 9). Verder vermoedde u dat u een familieboekje had, maar u wist dit niet zeker (CGVS, p. 3). U kon zich evenmin herinneren of u een identiteitskaart had (CGVS, p. 9). Ook uw vrouw verklaarde dat ze in Syrië in het bezit was geweest van een paspoort. Ze verklaarde dat ze dat paspoort ergens in een consulaat had gekregen, maar kon zich vreemd genoeg niet meer herinneren waar dat consulaat zich bevond. Hiernaar gevraagd kon ze zich zelfs niet meer voor de geest halen in welke wijk dat consulaat gesitueerd is (CGVS 12/23212/B, p. 6).

Verder is het niet geloofwaardig dat u heel uw leven in Syrië zou hebben gewoond zonder Arabisch te spreken (CGVS, p. 4). Het is immers zo dat Arabisch de standaardtaal bij uitstek is in Syrië om te kunnen communiceren met de overheid. Bovendien kan uw verklaring dat u geen Arabisch spreekt omdat u niet veel contacten had met de Arabieren, moeilijk in overeenstemming worden gebracht met de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal. Daaruit blijkt immers dat Arabisch een courante taal is voor de Armeense gemeenschap in Aleppo. Uit deze informatie blijkt tevens dat Arabisch naast Armeens een verplichte leertaal is op de Armeense scholen in Syrië. Bijgevolg is het volstrekt ongeloofwaardig dat u ondanks een scholing van zes jaar in een Armeense school in Syrië, geen notie van het Arabisch zou hebben en u zelfs niet weet hoe uw naam in het Arabisch wordt geschreven (CGVS, p. 5 en 8). Hierbij dient nog te worden opgemerkt dat u verklaarde dat uw vader het Arabisch wel machtig was (CGVS, p. 8).

Voorts legden zowel u als uw vrouw tegenstrijdige verklaringen af over jullie verblijfplaatsen in Syrië. Zo liet u tijdens uw asielaanvraag op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) optekenen dat u van uw geboorte in 1949 tot in **2008** in de stad Kamishli op **nummer 27** hebt gewoond, waarna u verhuisde naar Aleppo waar u op een onbekend adres woonde (Verklaring DVZ, vraag 11). U verklaarde toen ook dat u in 1975 getrouwd bent in Kamishli (Verklaring DVZ, vraag 15). Tijdens haar asielaanvraag liet uw vrouw eveneens optekenen dat jullie in 1975 getrouwd zijn in Kamishli, maar verklaarde ze dat ze daar gewoond heeft van 1976 tot **2010**, waarna jullie naar Aleppo zouden zijn verhuisd (Verklaring DVZ 12/23212/B, vraag 11 en 15). Bovendien verklaarde ze dat jullie in Kamishli steeds op **nummer 5** hebben gewoond (Verklaring DVZ 12/23212/B, vraag 11).

Tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal legde u evenwel totaal andere verklaringen af over uw woonplaats. Zo gaf u aan dat u Kamishli hebt verlaten toen u twee jaar oud was en stelde u dat u sindsdien in Aleppo hebt gewoond. Van 1976 tot aan uw vertrek naar België zou u steeds op hetzelfde adres hebben gewoond, meer bepaald op nummer vijf in de straat Almana, gelegen in de wijk Midan. U zou Kamishli nog een paar keer hebben bezocht toen u op bezoek ging bij uw tantes (CGVS, p. 3-4). U verklaarde tevens dat u in Aleppo bent getrouwd (CGVS, p. 7). Toen u erop werd gewezen dat deze verklaringen totaal niet overeenkwamen met wat u op de DVZ had gezegd, opperde u dat er toen een misverstand was gebeurd of dat u zich toen misschien had vergist (CGVS, p. 4). Het is evenwel weinig aannemelijk dat iemand zich op een dergelijk fundamentele wijze zou vergissen over zijn woonplaats en de stad waar hij getrouwd is. Deze vaststelling is des te opmerkelijker aangezien ook uw vrouw zich klaarblijkelijk over deze zaken heeft vergist. Zo verklaarde zij in tegenstelling tot haar verklaringen op de DVZ dat ze nooit in Kamishli had gewoond en dat jullie in Aleppo waren getrouwd (CGVS, p. 3-4). Dat zowel u als uw vrouw op de DVZ een volledig andere woonplaats hebben opgegeven dan tijdens jullie gehoor op het CGVS, zet de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder op de helling.

Hierbij dient nog te worden opgemerkt dat uw kennis over uw geboorteregio bijzonder beperkt is. U gaf aanvankelijk correct aan dat Kamishli zich vlak tegen de Turkse grens bevindt. Echter, gevraagd naar de provincie waarin Kamishli ligt, verklaarde u dat u dit niet zo goed meer wist, maar dat het een groot dorp is dat bij Aleppo hoort (CGVS, p. 3). Uit informatie beschikbaar op het Commissariaat-

generaal blijkt evenwel dat Kamishli in de provincie Al-Hasakah ligt, in het uiterste noordoosten van Syrië, terwijl Aleppo helemaal in het westen van Syrië gesitueerd is. Beide provincies worden van elkaar gescheiden door de provincie Ar Raqqah. Dat u zelfs niet kunt meedelen in welke provincie u bent geboren, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweerde herkomst. Ten slotte dient nog te worden opgemerkt dat uw vrouw verklaarde dat haar ouders in een weeshuis in Aleppo waren geplaatst en dat ze elkaar daar hebben ontmoet, maar vreemd genoeg niet bleek te weten om welk weeshuis het precies ging (CGVS 12/23212/B, p. 4).

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof meer worden gehecht aan uw beweerde herkomst uit Syrië. Bijgevolg kan er logischerwijs evenmin nog geloof worden gehecht aan uw problemen waardoor u Syrië zou hebben verlaten."

Derhalve kan ook aan uw asielaanvraag geen positief gevolg worden gegeven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van de wet van 29/07/1991 m.b.t. de motiveringsverplichting (wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen), en de schending van artikel 62 van de wet van 15/15/1980 (verder: vreemdelingenwet), voeren verzoekers aan dat de bestreden beslissingen geenszins een afweging maken tussen de belangen van de verzoekers enerzijds en van de Staat anderzijds; terwijl het belang van de Staat bij de maatregel nihil is en dat integendeel de schade die aan verzoekers zou berokkend worden enorm is. Verzoekers zijn het niet eens met de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en ondernemen een poging om de vaststellingen te verklaren en de motieven van de bestreden beslissingen te weerleggen. Zij vervolgen dat hun asielaanvraag niet op een deugdelijke wijze werd onderzocht en wijzen erop dat er niet is nagegaan of de antwoorden op de overige vragen, die kunnen aantonen dat zij uit Syrië komen, correct zijn. Verzoekers stellen nog dat zij zullen trachten om documenten te bekomen om hun identiteit aan te tonen en herhalen dat hun verklaringen geloofwaardig en plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, voeren verzoekers aan dat het een vaststaand gegeven is dat zij niet kunnen rekenen op de bescherming van hun eigen autoriteiten en betogen zij dat in de bestreden beslissingen niets wordt gezegd over de algemene situatie in Syrië, zodat het niet duidelijk is of alle verklaringen van verzoekers wel werden onderzocht. Verzoekers wijzen nog op de informatie die zij toevoegen aan het verzoekschrift.

Aan het verzoekschrift worden volgende stukken toegevoegd: een reisadvies Syrië 22 maart 2013; een algemeen ambtsbericht Syrië januari 2013; en het arrest RvV 7 februari 2013.

2.3. De Raad merkt vooreerst op dat het de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in haar declaratieve opdracht enkel toekomt na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder voormelde zeer specifieke declaratieve bevoegdheid van de verwerende partij. Dit onderdeel van het middel kan derhalve niet worden aangenomen.

2.4. In de mate verzoekers de schending van de artikelen 8 en 14 EVRM al op ontvankelijke wijze inroepen, vermits zij daarover geen toelichting verschaffen, wordt de schending ervan niet dienstig aangevoerd tot staving van onderhavige vordering tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waarbij, zonder een terugleidingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de hoedanigheid van vluchteling van betrokkenen en over het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (RvS 30 september 2008, nr. 186.661; RvS 12 maart 2008, nr. 180.930). Dit onderdeel van het middel wordt derhalve niet aangenomen.

2.5. Blijkens de bestreden beslissingen wordt de asielaanvraag van verzoekers geweigerd omdat zij niet aannemelijk hebben gemaakt afkomstig te zijn uit Syrië, zoals gedetailleerd en omstandig wordt toegelicht.

De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen gelezen worden zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekers in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 24 april 2013, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.6. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.7. De nood aan bescherming geboden door de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoeker de bescherming van dit land niet kan inroepen of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

Het probleem van het bewijs van de nationaliteit van de asielzoeker stoot op moeilijkheden, zowel in rechte als in feite. Het feit dat de Raad overeenkomstig de artikelen 144 en 145 van de Grondwet geen rechtsmacht heeft om de nationaliteit van de asielzoeker te bepalen, noch om te beslissen welke nationaliteit deze bezit, of hij er meerdere heeft dan wel of hij staatloze is, mag er niet toe leiden dat het onderzoek naar de gegrondheid van een asielaanvraag onmogelijk wordt gemaakt. In geval van twijfel komt het beide partijen toe de Raad zo precies en gedetailleerd mogelijk in te lichten over het land ten aanzien van hetwelk het onderzoek van de beschermingsaanvraag dient te worden uitgevoerd.

Het komt allereerst de asielzoeker toe de nodige informatie te verschaffen om over te kunnen gaan tot het onderzoek van zijn aanvraag, eveneens vanuit de invalshoek van de bepaling van het land dat geacht wordt bescherming te bieden alsook, gelet op de regionale verschillen omtrent de veiligheidssituatie, van de bepaling van de werkelijke streek van herkomst. Zijn juridische en materiële situatie kan dit echter moeilijk maken. Omwille van deze moeilijkheid om een sluitend bewijs voor te leggen, zal de asielzoeker desgevallend zijn nationaliteit en zijn werkelijke streek van herkomst moeten aantonen louter op basis van zijn verklaringen, eventueel onderbouwd door andere stukken die aanwijzingen van zijn nationaliteit(en) en herkomst zijn of, in het geval van een staatloze, van het land van zijn gewone verblijfplaats.

Het komt de verwerende partij toe te beoordelen of uit deze verklaringen redelijkerwijs kan worden afgeleid dat de asielzoeker de nationaliteit en zijn werkelijke streek van herkomst voldoende aantoon. Indien zij van oordeel is dat dit niet het geval is en dat het onderzoek van de aanvraag ten aanzien van een ander land dan wel een andere regio dient te gebeuren, komt het haar toe dit land/deze regio te bepalen door de overwegingen in rechte en/of in feite die haar tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten.

Indien de verwerende partij van oordeel is dat dit land/deze regio niet kan worden bepaald, omwille van de houding van de asielzoeker of om elke andere reden, en ze dus onmogelijk kan overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de asielaanvraag, is het eveneens haar plicht om de redenen die haar tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten.

Bij de beoordeling van deze redenen en in het bijzonder deze afgeleid uit de feitelijke kennis omtrent Syrië, houdt de Raad bij de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht rekening met het aangehouden profiel van verzoekers. Hij onderzoekt, naast de vraag of deze redenen feitelijk juist zijn en steun vinden in hetgeen waarop de Raad in rechte vermag acht te slaan, of deze correct zijn beoordeeld door verweerder en of hij op grond daarvan en al naargelang het geval, al dan niet aangevuld met de voor de besluitvorming relevante gegevens waarop hij in het raam van de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht in rechte vermag acht te slaan, kan beslissen. Deze beoordeling van de feitelijke kennis geschiedt *in concreto*. In de eerste plaats wordt rekening gehouden met de kennis ter zake in hoofde van verzoekers van feitelijke gegevens die behoren tot hun onmiddellijke leefomgeving. Naargelang de aard van het voorgehouden profiel, kan ook rekening worden gehouden met de feitelijke kennis van de ruimere leefomgeving, waarbij deze kennis in hoofde van verzoekers daarbij uiteraard minder doorslaggevend is en er alleszins niet kan toe leiden dat de onwetendheid inzake feitelijke gegevens binnen de onmiddellijke leefomgeving die de beoordeling het meest bepalen, buiten beschouwing wordt gelaten.

2.8.1. *In casu* dient te worden vastgesteld dat verzoekers voorhouden geboren en getogen te zijn in Syrië en deel uit te maken van de Armeense gemeenschap in Aleppo, die naar de verklaringen van verzoeker een belangrijke gemeenschap is van ongeveer 40.000 mensen (gehoor CGVS, p. 5). Beiden hebben onderwijs gevolgd; verzoeker tot de leeftijd van 18 jaar (gehoor CGVS, p. 5) en verzoekster 3 jaar lager onderwijs op dezelfde school als haar echtgenoot. Verzoeker was tewerkgesteld en samen hadden ze twee kinderen die eveneens school gelopen hebben (gehoor CGVS verzoekster, p.3). Uit niets blijkt dat verzoekster als vrouw ernstige beperkingen had in Syrië om deel te nemen aan het sociale leven. Derhalve kan worden aangenomen dat verzoekers op afdoende wijze aannemelijk moeten kunnen maken middels coherente en geloofwaardige verklaringen dat zij afkomstig zijn uit Syrië.

2.8.2. Vooreerst is de Raad van oordeel, gelet op de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (landeninformatie stuk 19, antwoorddocument SYR2013-013w van 15 maart 2013), dat het niet aannemelijk is dat verzoekers, indien zij daadwerkelijk uit Syrië afkomstig zijn, geen kennis zouden hebben van de Arabische taal, zoals ook blijkt ter terechtzitting waar zij beweren dat verzoeker een beetje Arabisch kent maar de eenvoudige vraag van de Arabische tolk of hij zich kan voorstellen niet begrijpt. Hun gebrek aan kennis van de Arabische taal klemt des te meer nu uit voormeld antwoorddocument onder andere blijkt dat de Armeense scholen in Syrië de Arabische taal als verplichte leertaal hebben naast het Armeens, en de Arabische taal voor de Armeniërs in Aleppo een courante taal is. Het verweer van verzoekers, dat hij niet gezegd heeft GEEN Arabisch te spreken maar dat hij verklaarde maar een klein beetje te spreken omdat hij niet veel met de Arabieren in contact kwam en hun bewering in het verzoekschrift dat er maar liefst 80.000 Armeniërs wonen en het dan ook logisch is dat zij onderling niet in het Arabisch communiceren, kan derhalve niet overtuigen zelfs indien aangenomen kan worden dat bepaalde leden van de Armeense gemeenschap die kennis hebben van de Armeense taal onder mekaar deze taal spreken. Deze vaststelling maakt dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers hun bewering afkomstig te zijn uit Syrië waar zij geboren en getogen zouden zijn.

2.8.3. Het voorgaande besluit wordt verder ondersteund door de vaststelling dat de kennis van verzoekers over hun documenten in Syrië ondermaats is, wat niet aannemelijk is gelet op de Syrische context, zoals deze onder andere blijkt uit het Nederlands ambtsbericht toegevoegd aan het verzoekschrift. Zo is verzoeker niet zeker of hij een familieboekje heeft of niet en zijn gebrek aan toelichting over het paspoort probeert hij te verklaren door te beweren dat zijn zonen zich daar mee bezig hielden. Verzoeker kan zich zelfs niet herinneren of hij in het bezit was van een identiteitskaart en beweert dat je je misschien hier niet kunt verplaatsen zonder papieren, maar dat je dat in Syrië niet nodig had, wat weinig geloofwaardig is (gehoor CGVS, p. 3, 9). Op de vraag welke identiteitsdocumenten ze had antwoordt verzoekster *“eigendomsakte, huwelijksakte, de papieren over mijn kinderen”*. Volgens verzoekster had ze geen identiteitskaart, alleen een paspoort waarover ze niet kan toelichten waar ze deze bekwam. Verzoekster antwoordt wel bevestigend op de vraag of ze een familieboekje hadden (gehoor CGVS, p. 5-6). Hun verweer dat *“verzoekers (...) al van oudere leeftijd (zijn) en (het) dan (...) gebruikelijk (is) dat men allerhande laat regelen door de jonge generatie, de kinderen”* is weinig ernstig vermits, ongeacht de leeftijd, het niet zo moeilijk kan zijn klaar en duidelijk aan te geven over identiteitsdocumenten ze beschikten of de vraag waar een paspoort diende gehaald te worden.

2.8.4. In de mate verzoekers proberen te verklaren dat er met betrekking tot hun woonplaats in Syrië geen tegenstrijdige verklaringen werden afgelegd, maar op DVZ verschillende fouten zijn gebeurd en er dus duidelijk een probleem bij de vertaling was, wat volgens verzoekers ook blijkt uit de correctie op de bijlagen 26, en zij daarbij bevestigen dat ze in Aleppo huwden in 1976, verzoekster altijd in Aleppo heeft gewoond, verzoeker sinds de leeftijd van 2 jaar in Aleppo woonde en zij op nr. 5 woonden, kunnen zij wederom niet overtuigen.

De bijlage 26 van verzoekster werd gecorrigeerd daar waar het de schrijfwijze betreft van haar naam (Rashtonian = Rushtunyan) en de schrijfwijze van de geboorteplaats (Haleb = Aleppo). De bijlage 26 van verzoeker werd gecorrigeerd waar het de schrijfwijze van zijn naam en de geboorteplaats betreft (Rashtonian Dikran = Rshtunyan Tigran en Ghamishlo = Khamishli).

Verzoeker verklaarde bij DVZ het volgende:

Geboorteplaats: Khamishli; exact adres: Aleppo Syrië adres onbekend; van geboorte tot 2008 Kamishli nr. 27 Aleppo Syrië; gehuwd maart 1975 in Kamishli; de kinderen geboren in Kamishli in 1978 en 1980.

Verzoekster verklaarde bij DVZ het volgende:

Geboorteplaats Aleppo; laatste adres: Meydan adres onbekend Aleppo Syrië van 2010 tot 2012; Van 1976 tot 2010 Kamishli nr 5 Aleppo Syrië; gehuwd: 31.08.1975 in Kamishli; kinderen geboren in Kamishli in 1978 en 1980.

Verzoeker verklaarde tijdens het gehoor bij het CGVS: dat hij geboren is in Kamishli, *“het is aan de grens met Turkije”* – *“Het is een groot dorp dat bij Aleppo hoort. Eerlijk gezegd weet ik het niet zo goed meer, want ik was twee toen ik daar ben vertrokken, maar ik heb het soms nog bezocht. (...)”* (gehoor CGVS, p. 3). Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt duidelijk dat Kamishli geen groot dorp is gelegen bij Aleppo maar een stad in het noordoosten van Syrië - Aleppo ligt in het westen - in de provincie Al-Hasakah (administratief dossier, stuk 19). Indien verzoeker geboren is in Kamishli en het soms nog bezocht heeft vermits hij er nog tantes heeft langs moederskant, en hij voorts zijn hele leven in Syrië heeft gewoond, kan redelijkerwijs aangenomen worden dat hij wel degelijk weet waar Kamishli en Aleppo gelegen zijn. Deze vaststelling wordt door verzoekers niet betwist en ondermijnt verder hun bewering afkomstig te zijn uit Syrië.

Waar zij thans in het verzoekschrift stellen gehuwd te zijn in 1976 in Aleppo, kan de Raad slechts vaststellen dat dit niet in het minst overeenkomt met beider verklaringen bij DVZ en het CGVS waar zij enerzijds stellen gehuwd te zijn in Kamishli in maart 1975 (verzoeker) – 31 augustus 1975 (verzoekster) en bij het CGVS verklaren gehuwd te zijn in 1976 in de St.-Kevorkkerk in Aleppo (verzoeker CGVS, p. 5), in *“Kamishli. Bedenkt zich. Neen in Aleppo. (...)”* (gehoor verzoeker CGVS, p. 7). Bij het Commissariaat-generaal stelt verzoekster inderdaad dat zij gehuwd zijn op 31 augustus 1976 in de St.-Kevorkkerk (Aleppo) (gehoor verzoekster, p. 4).

De loutere bevestiging in het verzoekschrift dat er wel overeenstemming is in de verklaringen en zij op nr. 5 woonden, doet geen afbreuk aan de andersluidende verklaringen zoals opgeschreven tijdens de verklaringen bij DVZ. De Raad kan begrijpen dat door zenuwachtigheid of bij vergissing bepaalde gegevens onjuist zouden kunnen zijn, doch is het niet aannemelijk dat in beide gevallen zelfs de

vermelding van het laatste adres compleet de mist zou ingaan tijdens de verklaringen bij DVZ, zonder dat verzoekers dit opmerkten op het moment dat de verklaringen werden voorgelezen en ondertekend.

2.8.5. Zo verzoekers inderdaad een aantal gegevens over Syrië en in het bijzonder Aleppo kennen, is de Raad van oordeel dat, gelet op de voorgaande vaststellingen samen, zij hun afkomst uit Syrië niet aantonen. In de mate verzoekers nog menen dat zij maar enkele details niet kenden, merkt de Raad op dat hun gebrek aan kennis van de Arabische taal een doorslaggevend element is bij het oordeel van hun beweerde afkomst uit Syrië, dat verder wordt ondersteund door hun gebrek aan kennis over hun persoonlijke identiteitsdocumenten in Syrië, en hun gebrekkige en incoherente verklaringen over hun eigen persoonsgegevens. Daarenboven werd vastgesteld dat ook de geografische kennis van verzoeker waar hij Kamishli situeert bij Aleppo onjuist is en niet aanvaardbaar is voor iemand die beweert afkomstig te zijn van Aleppo met geboorteplaats Kamishli. Dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de asielaanvraag van verzoekers niet zorgvuldig heeft onderzocht wordt niet aangetoond.

2.9. Gelet op het voorgaande, geven verzoekers de Belgische asielinstanties het raden naar de plaats(en) waar zij voor hun komst naar België hebben verbleven. Verzoekers geven hiermee naar het oordeel van de Raad uiting van een manifeste onwil om te voldoen aan de medewerkingsplicht die op hen rust. De Raad verwijst in dit verband nog naar de richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004. Overeenkomstig artikel 4 van hoofdstuk II (beoordeling van verzoeken om internationale bescherming) "*mogen (de lidstaten) van de verzoeker verlangen dat hij alle elementen ter staving van het verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk indient*", waarbij onder "*elementen*" wordt verstaan "*de verklaringen van de verzoeker en alle documentatie in het bezit van de verzoeker over zijn leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, identiteit, nationaliteit(en), land(en) en plaats(en) van eerder verblijf (eigen onderlijning), eerdere asielverzoeken, reisroutes, identiteits- en reisdocumenten en de redenen waarom een verzoek om internationale bescherming (wordt) ingediend. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend wanneer is voldaan aan de volgende voorwaarden: "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven, b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt zijn overgelegd, of er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere relevante elementen, c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met beschikbare informatie die relevant is voor zijn verzoeker, d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, tenzij hij goede redenen kan geven waarom hij dit heeft nagelaten en e) vast is komen te staan dat de verzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd. (...)*".

De onmogelijkheid om de eventuele nood aan bescherming in hoofde van verzoekers te beoordelen, is derhalve toe te schrijven aan het doen en (na)laten van verzoekers zelf. Verzoekers verhinderen zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad om inzicht te krijgen in diverse essentiële of wezenlijke aspecten met betrekking tot hun profiel, nationaliteit(en), voorgeschiedenis, levenswandel en levensomstandigheden.

Indien de asielzoeker verklaringen aflegt waaruit geconcludeerd moet worden dat hij niet aannemelijk maakt afkomstig te zijn van de plaats/regio/land die hij voorhoudt te zijn ontvlucht, maakt hij door zijn eigen toedoen elk onderzoek en een correcte beoordeling van zijn eventuele nood aan internationale bescherming onmogelijk. De Raad wijst erop dat van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijs mag verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, 205). Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. Zoals hoger vastgesteld, vertelden verzoekers niet de waarheid over hun werkelijke verblijfplaats(en) voor hun vertrek naar België in weerwil van de plicht tot medewerking die op hen rust. Verzoekers dragen zelf de volledige verantwoordelijkheid voor het bewust afleggen van onjuiste verklaringen tijdens het gehoor. Door hun gebrekkige medewerking en zelfs tegenwerking op dit punt, verkeert zowel de commissaris-generaal als de Raad in het ongewisse over waar verzoekers voor hun aankomst in België leefden, onder welke omstandigheden, en om welke redenen zij hun land van herkomst verlieten. Het belang van de juiste toedracht kan niet genoeg benadrukt worden. Het betreft immers de plaats en de tijd waar

verzoekers de bron van hun vrees situeren. Het is eveneens van essentieel belang voor het onderzoek van de subsidiaire bescherming. Het betreft immers hun land van herkomst in functie waarvan het risico op ernstige schade wegens willekeurig geweld zal onderzocht worden. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van het relaas raakt, te verzwijgen maken verzoekers bijgevolg zelf het onderzoek onmogelijk naar een eventuele gegronde vrees voor vervolging die zij mogelijk koesteren, of een reëel risico op ernstige schade die zij mogelijk zouden lopen.

2.10. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat verzoekers niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kunnen worden erkend en dat zij niet in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De middelen, voor zover ontvankelijk, zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes september tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS